

stod. Den højtærede Finansminister er gaaet en anden Vej. Jeg ved ikke, om det ogsaa er i Haab om, at Forholdet mellem den svenske Krones Værdi og den danske Krones Værdi kan stille sig gunstigere i de kommende Aar. Et saadant Haab kan man ikke i Forvejen sige noget imod — Muligheden derfor er der jo. Paa den anden Side kan jeg ikke tro, at det fører til en Bedring af den danske Mønts Stilling i Øjeblikket, at vi saaledes udskyder Betalingen af en Gæld, som vi faktisk har paa-draget os.

Fremgangsmaaden er jo denne, at der udstedes danske Statsgældsbeviser, lydende paa svenske Kroner, altsaa ikke samtidig paa danske Kroner, og disse Statsgældsbeviser — saaledes forstaar jeg Forslaget, idet Finansministeren har Bemyndigelse til at udstede for indtil 10 Millioner svenske Kroner af dem — overleveres den svenske Riksbank, efterhaanden som det gøres nødvendigt, naar en Gældssum er opsamlet. Jeg maa dog imidlertid gaa ud fra, at den svenske Riksbank har en Forpligtelse til at bevare disse Statsgældsbeviser. Man kan ikke direkte se det af Forslaget. Muligheden kunde derfor ogsaa være for, at der udstedes en større Obligation til Riksbanken. Maaske er Forholdet det, at disse Statsgældsbeviser skal betragtes som en Art Haandpant. Alt det staar der intet om i Forslaget, men det kan vel oplyses, hvorledes det forholder sig.

Jeg mener, at Renten, som skal betales af Statsgældsbeviserne, er billig, men selve Forretningen har i ringe Grad min Sympati, og jeg lægger heller ikke stor Vægt paa den Omstændighed, at Laanets Forrentning og Tilbagebetaling skal ske ved en Opsamling af, hvad Staten tjener paa den ny Skillemønt. Det er et Skuffesystem indenfor de danske Finanser, som jeg ikke har videre Sympati for. Jeg kender ogsaa sligt fra tidligere Tid, men jeg har altid været imod det. Det er mig ikke klart, hvilken Nytte det egentlig kan være til. Naar der skal afbetales Penge til den svenske Riksbank eller et hvilket som helst andet Sted, maa Pengene skaffes. Hvorfra de skaffes, er ligegyldigt, og de Penge, som Mønten tjener, gaar jo direkte i Statskassen. Man har nu imidlertid en Gang sat Pris paa denne Ordning i det andet høje Ting, ganske særlig fra Oppositionspartiernes Side, og der er ingen Grund til at modsætte sig det; men det højere Formaal dermed forstaar jeg unægtelig ikke, undtagen det skulde være, at man

nærer en saadan Mistillid til det kommende Finansstyre eller til den nuværende højtærede Finansminister, at hvis man ikke lavede en særlig Fond, hvor Pengene kan henlægges, mente man, at man risikerede overhovedet ingen Penge at have. En saadan Mistillid til den nuværende højtærede Finansminister nærer jeg dog ikke.

Med Hensyn til den nye Skillemønt er det fremhævet som et Held, at man kommer bort fra Enkronesedlerne. Jeg maa tilstaa, at jeg synes nærmest, det er et ganske bekvemt Betalingsmiddel. Jeg har aldrig haft noget videre mod Enkronesedlerne; her i Danmark holder vi ikke saa lidt af Sedler i Forhold til andre Lande, vi brugte aldrig vor Guldmønt, da vi havde den, vi brugte altid Sedler. Men naar det siges, at Nationalbanken skulde have været en særlig Fremskynder af disse Sedler, er det ikke i min Erindring, at det er Tilfældet. Sedlerne er skabt, fordi der fandt en Udsugning Sted af dansk Sølv-mønt, fordi det efterhaanden blev for kostbart at anskaffe Sølv-mønt. Nationalbanken var ikke særlig interesseret deri. Jeg erindrer ikke — ganske sikkert havde jeg ikke noget direkte med Nationalbanken at gøre i sin Tid, men jeg erindrer ikke —, at det var Nationalbanken, der ønskede til Fremme af sin Seddelproduktion at have Enkronesedler. Gennem dette er man saa kommet ind paa Nationalbankens Forhold overfor Skillemønten, og man har nu gjort gældende i Folketinget som tidligere i Landstinget, at Nationalbanken kun har moralsk Forpligtelse til at støtte Staten, naar Staten kommer i saa store Udgifter ved Indløsningen af den tidligere Skillemønt. Jeg ved ikke, om Regeringen har ført nogen Forhandling med Nationalbanken derom, men jeg forstaar egentlig nærmest, at det ikke er sket. Hvis man mener, at en Forhandling om Sagen skal føres senere, og at dette skal ske, naar Forslaget om Guldløseligheden af Sedler atter kommer for i Landstinget, maa jeg imidlertid sige, at vi da ikke har med Finansministeren at gøre, men med Justitsministeren. Jeg er heller ikke klar over — jeg har ikke set Fortrykket —, om Finansministeren har givet Tilsagn om en saadan Forhandling; men maaske der er givet et saadant Tilsagn. Man staar til sin Tid overfor Nationalbanken saaledes, at der er Mulighed for, at den har en moralsk Forpligtelse, medens vi alle maa erkende, at nogen juridisk Forpligtelse paa-hviler der ikke Nationalbanken; og stillet